

Le porchero

H.C. Andersen

H.C. Andersen: Le porchero

Le texto es publicate in occasion del 200-esime anniversario de H.C. Andersen. Iste version es del libro “Ab le tresor de contos per H.C. Andersen” traducite in interlingua per Thomas Breinstrup e illustrate per Henrik Breinstrup, Vilhelm Pedersen e Lorenz Frølich (ISBN 90-71196-37-2, publicate 1995).

Transcription e composition: Thomas Breinstrup.

Publicate: januario 2006

© 2006 Thomas Breinstrup e Union Mundial pro Interlingua

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solmente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimite es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.

Bibliotheca electronic in interlingua

www.interlingua.com

Le Bibliotheca electronic in interlingua es un collection de eLibros, redigite e publicate per le Union Mundial pro Interlingua (UMI), www.interlingua.com

Le porchero

Un vice il habeva un prince povre; ille habeva un regno que esseva toto parve, ma illo sempre esseva assatis grande pro maritar se, e maritar se ille voleva.

Ora il vermente esseva assatis galliarde de ille, que ille osava dicer al filia del imperator: “vole tu haber me?” ma ille lo certo osava, nam su nomine esseva vastemente e largemente famose; il habeva cento princessas qui haberea dicite gratias, ma justemente illa non lo faceva.

Ora nos va audir:

Sur le tumba del patre del prince cresceva un rosiero, oh, un tal rosiero deliciose! illo solmente omne cinque annos portava flor, e isto solmente un singule, ma esseva un rosa que odorava tanto dulcemente que on per olfacer lo oblida-va omne su afflictiones e sollicitudes; e in plus ille habeva un rossiniolo, que poteva cantar, como si omne melodias bellette esseva plciate in su parve gorga. Ille rosa e ille rossiniolo le princessa debeva haber; e pro isto illos ambes esseva ponite in grande etuis argentin e inviate pois a illa.

Le imperator los lassava portar ante se in le grande sala, ubi le princessa iva jocante “haber visitatores” con su damas de corte; illas non faceva altere cosas; e quando illa videva le grande etuis con donos, illa applaudeva con le manos de

gaudio.

“Si solmente illo esseva un parve catto!” illa diceva – ma allora appareva le rosa belle.

“Ma como illo es nettemente facite!” diceva omne le damas de honor.

“Illo es plus que nette!” diceva le imperator, “illo es belllette!”

Ma le princessa lo toccava, e allora illa esseva preste a plorar.

“Fi, papa!” illa diceva, “illo non es artificial, illo es ver!”

“Fi!” diceva omne le gente de honor, “illo es ver!”

“Que nos primo vide lo que es in le altere etui, ante que nos irasce!” le imperator opinava, e pois le rossiniolo appareva; illo cantava allora tanto bellemente, que on in le prime momento non poteva dicer qualcosa mal de illo.

“Superbe! charmante!” diceva le damas de honor, nam illas omnes parlava francese, le un pejo que le altere.

“Como ille ave resimila le cassa de musica del imperatrice altissime!” diceva un vetule cavallero; “guai, es toto le mesme tono, le mesme elocution!”

“Si!” diceva le imperator, e allora ille plorava como un parve infante.

“Io spera que non es pensabile que illo es ver!” diceva le princessa.

“Si, es un ave ver!” diceva illes qui haveva apportate lo.

“Ben, lassa allora ille ave volar,” diceva le princessa, e illa de nulle modo permetterea que le prince veniva.

Ma ille non se lassava discouragiar; ille se pingeva le facie con brun e nigre, premeva le caschetto sur le capite e batteva al porta.

“Bon die, imperator!” ille diceva, “non poterea io entrar in servicio ci al castello?”

“Oh, ci il ha tantes qui sollicita!” diceva le imperator;

“ma, que io vide – io necessita uno qui pote occupar se del porcos! nam de illos nos ha multes!”

E pois le prince esseva empleate como porchero imperial. Ille habeva un mal camera parve presso le porchiera, e ci ille debeva remaner; ma tote le die ille sedeva laborante, e quando il esseva vespere, ille habeva facite un bellette marmita parve, circum illo il habeva sonalias, e si tosto que le

marmita bulliva, illos tintinnava tanto bellemente jocante le ancian melodia:

“Ach, du lieber Augustin,
Alles ist weg, weg, weg!”

ma le plus estranie esseva totevia que quando on poneva le digito in le vapor del marmita, on poteva immediatamente olfacer qual mangiar esseva cocite in cata camino que il habeva in le citate; si, isto certo esseva qualcosa altere que un rosa.

Ora le princessa veniva ambulante con omne su damas de honor, e quando illa audiva le melodia, illa faceva halto e pareva tanto placite, nam illa anque poteva sonar: “Ach, du lieber Augustin!” esseva le sol que illa cognosceva, ma illa lo sonava con un digito.

7

“Ma es illo que io cognosce!” illa diceva, “alora il debe esser un porchero erudite! ascolta! vade in illac e demanda le quanto costa ille instrumento”.

E allora un del damas de honor debeva currer, ma illa se calceava de scarpa de bloco. –

“Quanto vole tu pro ille marmita?” diceva le dama de honor.

“To vole dece basios per le princessa!” diceva le porchero.

“Deo nos salva!” diceva le dama de honor.

“Si, illo non pote esser minus!” diceva le porchero.

“Ben, que dice ille?” demandava le princessa.

“Io vermente non pote dicer lo!” diceva le dama de honor, “es tanto terribile!”

“Alora tu pote susurrar lo!” e alora illa lo susurrava.

“Ille ya es impudente!” diceva le princessa e immediatamente vadeva – ma quando illa habeva ite un poco, alora le sonalias tintinnava tanto bellemente:

“Ach, du lieber Augustin,
Alles ist weg, weg, weg!”

“Ascolta”, diceva le princessa, “demanda le si ille vole haber dece basios per mi damas de honor!”

“No gratias!” diceva le porchero, “dece basios per le princessa, o io retene le marmita.”

“Como isto es enoiante!” diceva le princessa, “ma alora vos debe star ante me, a fin que nemo lo vide!”

E le damas de honor se placiava ante illa, e pois illas displicava lor robas, e pois le porchero habeva le dece basios, e illa recipeva le marmita.

Ben, il habeva un amusamento! tote le vespere e tote le die le marmita debeva bullir; il non habeva un camino in

tote le citate sin que illas sapeva lo que esseva cocite illac, e presso le camerero e presso le scarpero. Le damas de honor dansava e applaudeva con le manos.

“Nos sape qui va haber suppa dulce e tortas de patella! nos sape qui va haber pappa e cotelette! como illo es interessante!”

“Multo interessante!” diceva le majordomessa superior.

“Si, ma mantene le bucca claudite, nam io es le filia del imperator!”

“Deo nos salva!” illas omnes diceva.

Le porchero, isto es a dicer le prince, ma illas ya non sapeva, que ille non esseva un ver porchero, non lassava le jorno passar sin facer qualcosa, e pois ille faceva un strepitor; quando on lo faceva girar, sonava omne le walzers, hopsas e polkas que on cognosceva desde le creation del mundo.

9

“Ma illo es superbe!” diceva le princessa, quando illa passava, “io non jammais ha audite un composition plus belle! ascolta! vade e demanda le, quanto costa ille instrumento; ma io non basia!”

“Ille vole haber cento basios per le princessa!” diceva le dama de honor qui haveva essite presso ille pro demandar.

“Io crede que ille es insan!” diceva le princessa, e pois illa vadeva; ma quando illa haveva vadite un poco, allora illa

faceva halto: “On debe incoragiar le arte!” illa diceva, “io es le filia del imperator! Dice le que ille va haber dece basios como heri, le resto ille pote prender presso mi damas de honor!”

“Si, ma nos de tanto mal grado lo vole!” diceva le damas de honor.

“Nonsenso!” diceva le princessa, “e si io pote basiar le, allora vos anque pote! memora, io da vos alimento e salario!” e pois le dama de honor debeva entrar presso ille de novo.

“Cento basios per le princessa”, ille diceva, “o cata uno retene le sue!”

“Sta avantell!” illa diceva, e allora omne le damas de honor stava avante, e ille basiava.

“Que pote esser ille attruppamento presso le porcheria!” diceva le imperator, qui habeva exite sur le balcon; ille se fricava le oculos e poneva le berillos. “Ya es le damas de honor, qui face alcun joco! io debe ir a illas!” – e allora ille tirava su pantoflas in alto al posterior, nam il esseva scarpas que ille habeva calcate a basso.

He! como ille hastava!

Si tosto que ille veniva a basso in le corte, ille vadeva toto quietemente, e le damas de honor habeva tanto a facer per contar le basios a fin que illo sia facite honestemente, que ille non haberea troppo ma anque non troppo poc; illas

non del toto observava le imperator. Ille se levava sur le digitos del pedes.

“Que cosa!” diceva ille, quando ille les videva basiante, e pois ille les batteva in le capite con su pantofla, justo quando le porchero habeva le basio octanta-sexte. “Heraus!” diceva le imperator, nam ille esseva irate, e e le princessa e le porchero esseva ponite foras de su regno.

Illac illa ora stava plorante, le porchero querelava, e le pluvia cadeva a torrentes.

“Oh, io homine miserabile!” diceva le princessa, “si io solmente habeva prendite le prince gentil! oh, como io es infelice!”

E le porchero vadeva detra un arbore, essugava lo nigre e brun de su facie, jectava le vestimentos fede e ora appareva in su veste de prince, si belle que le princessa debeva facer un reverentia pro illo.

“To ora te contemne, tu!” ille diceva. “Tu non voleva un prince honeste! Tu non comprendeva le rosa e le rossiniolo, ma le porchero tu poteva basiar pro un joculo de musical! ora tu pote star ben! –”

E alora ille entrava in su regno, claudeva le porta e serrava le pessulo, e alora illa certo poteva star foras cantante:

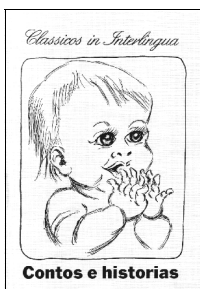
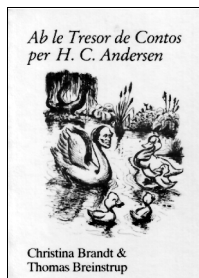
“Ach, du lieber Augustin,
Alles ist weg, weg, weg!”

H.C. ANDERSEN IN INTERLINGUA

- **“Septo Contos de Hans Christian Andersen”**, traducite per H.P. Frodelund, Dansk Interlingua Union, 1975, 36 pp. A5, illustrate per professor Gert Tamboer, Nederland. *Contento*: Le Pueretta con le Flammiferos, Le perseverante Soldato de Plumbo, Le nove Roba del Imperator, Le Princessa super le Piso, Il es absolutamente certe, Le Prince maligne, Post mille Annos.

● **“Ab le Tresor de Contos per H.C. Andersen”**, per Christina Brandt & Thomas Breinstrup, Servicio de Libros UMI, Nederland, 1987, 106 pp. A5, illustrate per Henrik Breinstrup, Vilhelm Pedersen e Lorenz Frölich, ISBN 90-71196-07-0. *Contento*: Le Accenditor, Ole Claude-oculos, Le Fede Anatetto, Le Porchero, Parve Claus e Grande Claus, Le Fidantiates, Le Coffro Volante, Le Umbra, Le Parve Sirena, Le Gnomo presso le Salsiciero, Illa Non Valeva, Le Rossiniolo, Le Gutta de Aqua, Le Agulia de Sarcir, Le Pastora e le Netta-Camino, Lo que Papa face, sempre es lo correcte.

- **“H.C. Andersen: Contos e historias”** (in le serie: Classicos in Interlingua), traducite per Thomas Breinstrup, Servicio de Libros UMI, Nederland, 1995, 84 pp. A5, illustrate per Henrik Breinstrup, Vilhelm Pedersen e Lorenz Frölich, ISBN 90-71196-37-2. *Contento*: Le Flores del Parve Ida, Pollicetta, Le Puero Mal Educate, Le Abiete de Natal, Le Collina del Elfes, Le Scarpas Rubie, Le Saltatores, Le Historia de un Matre, Le Collares, Le Lino, Ave Phenice, Cinque ab un Siliqua de Piso, Duo Virgines, Agreste, Le Homine de Nive, Le Schilling Argentin, Le Theiera, Celate non es Oblidate, Le Dies del Septimana, Le Pulice e le Professor.

